

სამრეკლო უდაბნოში

ზღაპრების თეთრი კვამლით
ქალთა სუნთქვაში დაფარული
ყვავილთა სუნი.
ოჰ! მე მომესმის შეყვარებულ
წამწამთ კანკალი
და მიყვარს ქარი!
თან ფოლადივით ცივი სიტყვებით
ვეტყოდი ყველას:
იანვრის თოვლი, იანვრის თოვლი
აჭკნობს ჩემს სულში ნაადრევ იებს.
და ჩემი სული, როგორც სამრეკლო,
სწუხს:
ცოდვილ ხელებს,
დაფარულ ცოდვებს,
დამალულ ღალატს,
ნაზი ფრჩხილების გრძელ ზაბახებს.
სწუხს:
სხვაგვარ ცრემლებს.
თეთრ ბეჭდების თვლებს –
შიშველს, თეთრ ყვავილს...
სწუხს ჩემი სული – ვით სამრეკლო
ცის უდაბნოში.